

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Februarie (Făurar)
nr. 2 (62) / 2022

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tâmbărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Oare Domnul ne iubește?

Citiți în pagina 1

Sfântul Ierarh Modest,
prietenul prietenilor mei

Citiți în pagina 4

Sfinții Cuvioși Ioan Casian
și Gherman din Dobrogea

Citiți în pagina 14

Fiecare dăruiește
ce are în suflet!

Citiți în pagina 7

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*rați enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiağ
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Oare Domnul ne iubește?

Soarele răsărise de mai bine de o oră, când am pornit spre casă. Căldura din scaunul mașinii îmi dădea o senzație plăcută de relaxare. Priveam în oglindă la copacii care dispăreau rapid spre linia orizontului, gândindu-mă că ceea ce acum este prezent, în câteva clipe va fi de domeniul trecutului. Trecem prin viață fără să realizăm că ceea ce ne este dat acum, mâine nu mai este. Dar, cum asemenea vântului, gândurile vin și pleacă, astăzi m-am întristat că o persoană dragă a plecat de lângă mine pentru o perioadă mai lungă de timp, dar în același timp am simțit o bucurie pentru că Domnul mi-a confirmat că plecarea ei îi este spre folos. Tot astăzi, m-am întristat că o altă persoană dragă s-a internat în spital pentru operație, dar în același timp am realizat că această tristețe se transformă în bucurie, știind că în scurt timp durerile vor dispărea și se va putea bucura înapoi de tot ceea ce Dumnezeu i-a dăruit. Și uite așa, am ajuns din urmă o coloană de mașini, care, după cum am bănuțit, s-a format ca urmare a unui accident rutier. Am cuplat semnalizarea de avarie și am așteptat în mașină degajarea drumului. Atunci când un om venea dinspre locul accidentului am deschis geamul și l-am întrebat ce s-a întâmplat. Mi-a spus că un camion s-a răsturnat în șanțul de la marginea drumului, bănuțind că șoferul ar fi adormit. I-am mulțumit pentru informație. Atunci, mi-a spus: „Cred că Dumnezeu nu l-a iubit, de aceea s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat”.

Oricum, nu am stat mult în coloană, pentru că poliția a fluidizat rapid traficul. Nu aș fi povestit această întâmplare dacă nu aș fi auzit și în alte împrejurări conceptul că Dumnezeu nu iubește pe cineva anume, motiv pentru care se întâmplă anumite lucruri nedorite. Fără să ne dăm seama, aruncăm vina asupra Domnului, motivând cu ușurință și fără temei că dacă El ne-ar iubi nu s-ar întâmpla atâtea tragedii în lume. Acum, pun și eu întrebarea: Oare noi Îl iubim pe Domnul Hristos așa cum ne iubește El? De multe ori, vedem lucrurile din punctul nostru de vedere, fără a ține seama de faptul că Dumnezeu, în calitate de creator, știe mult mai bine decât noi ceea ce ne este sau nu de folos. Regele David spunea: „Când privesc cerurile, lucrul mâinilor Tale, luna și stelele pe care Tu le-ai întemeiat, îmi zic: Ce este omul că-ți amintești de el? Sau fiul omului, că-l cercetezi pe el?” (Ps. 8, 3-4).

Sunt convins că nu putem trăi fără să iubim; dar, de fapt, de ce iubim? Păi, pentru că noi înșine am fost iubiți mai întâi, iar dacă într-adevăr am trăit emoția (pentru că este o stare, o trăire) de a iubi, atunci să fim convinși că El ne-a iubit primul. Iar atunci, dacă Domnul Hristos în calitate de creator ne-a sădit sentimentul iubirii, cum putem afirma fără nicio jenă că El nu ne iubește? Ori, ceea ce gândim și afirmăm noi, nu este cumva păcat împotriva Duhului Sfânt?

Ca să fim încredințați că tot ceea ce avem este de la Dumnezeu, să urmărim cuvintele psalmistului care mustra împietrirea inimilor: „Înțelegeți, dar, cei neînțelepți din popor și cei nebuni, înțelepțiți-vă odată! Cel ce a sădit urechea, oare nu aude? Cel ce a zidit ochiul, oare nu privește? Cel ce pedepsește neamurile, oare nu va certa?” (Ps. 93, 8-10). Eu aș continua cu expresia: Cel ce v-a „plantat” sentimentul iubirii, oare nu vă iubește?

Când iubești cu adevărat pe cineva, inima ta intră în rezonanță cu persoana iubită, mai exact, bucuria ei este bucuria ta, iar durerea ei este durerea ta; de aceea, atunci când, la începutul articolului, am spus că m-am întristat pentru că o persoană dragă suferă pe un pat de spital, am exprimat durerea pe care o simte cel (cea) în suferință, dar în același timp m-am bucurat pentru că eu știu că Domnul Hristos este alături de mine și fiind alături de mine (ascultând rugăciunile mele) este și alături de cel drag mie. Păi, dacă Domnul Hristos este alături de mine și ascultă rugăciunile mele, nu înseamnă că mă iubește?

Dacă ar fi să fac o paranteză, să ne aducem aminte că în curând intrăm în postul Paștilor, al patimilor și al suferințelor îndurate de Domnul Hristos pentru noi. De multe ori m-am gândit cum ar fi dacă durerea pe care o resimt din cauza suferinței pe care o poartă o persoană dragă, aș resimți-o și ca urmare a durerilor pe care El le-a îndurat ca urmare a răstignirii. Recitind cugetarea Cuviosului Paisie: „Ce poate însemna pătimirea mea pe lângă ceea ce ai pățimit Tu, Doamne, pentru noi toți?”, un gând care de mult timp nu-mi dă pace mă determină să vă spun că dacă într-adevăr am simți durere pentru durerea Domnului, am putea spune, fără reținere, că Îl iubim, dar atunci când postul patimilor îl petrecem cu și pentru băutură, distracții sau „cumpărături fericite”, iubirea pe care credem că o avem, este doar iluzia cu care ne amăgim.

Să nu uităm că Domnul Hristos, pentru că ne iubește, este milostiv față de neputințele noastre. Dar, când milostivirea Lui nu este prețuită, ci ignorată, atunci își schimbă atitudinea pentru că este îndreptățit să o facă. Și trece de la milostivire la dreptate. Dacă omul nu înțelege de bunăvoie o va face de nevoie. De aceea se întâmplă să mai și suferim, nu doar noi, ci și cei dragi nouă. Dovadă stau cuvintele Domnului: „De vor părăsi fiii lui legea Mea și după rânduielile Mele nu vor umbla,

de vor nesocoti dreptățile Mele și poruncile Mele nu vor păzi, cerceta-voi cu toiaș fărădelegile lor și cu bătaia păcatele lor” (Ps. 88, 30-32).

Domnul Hristos, când Îl rugăm să ne ierte greșelile, pentru faptul că ne iubește, ni le iartă, dar așteaptă să fim și noi milostivi. De ce? Pentru a ne arăta și noi iubirea către aproapele nostru, dar și pentru a nu limita bunătatea Lui. Dacă vom citi cu atenție textele Noului Testament vom afla că Domnul Hristos a fost răstignit pe cruce ca urmare a invidiei și a urii cărturarilor și fariseilor vremii, care pur și simplu Îl invidiau și Îl urau tocmai pentru că oamenii de rând, oamenii simpli (cu trupul, nu cu inima) Îl iubeau și credeau în El. De aici putem trage concluzia că crucea pe care Domnul Hristos a îndurat-o nu reprezintă decât iubirea Sa arătată oamenilor într-o lume păgână, plină de ură și de răutate, motiv pentru care afirmația că Dumnezeu nu iubește pe cineva anume nu are susținere.

Fericitul Augustin ne spunea: „Iubește și fă ce vrei”, ceea ce înseamnă de fapt: „Iubește-L pe Dumnezeu, și fă ce vrei”. Cred că sintagma „Iubește și fă ce vrei” ne-ar putea foarte bine servi drept motto atunci când vrem să ne îndreptăm pașii pe un drum creștinesc, pentru că iubirea lui Dumnezeu este ca o pavăză, oricare ar fi greșelile noastre.

Tot referitor la sintagma „Iubește și fă ce vrei”, maica Magdalena de la Essex ne povestește că o tânără și-a întrebat într-o zi tatăl cum ar trebui să danseze (dacă este invitată la o petrecere). Tatăl i-a răspuns: „Dansează ca să te simți bine; dar simte-te bine în așa fel încât, întorcându-te acasă, în camera ta, să mai poți privi icoana Domnului și să-I mulțumești - și să nu te rușinezi privindu-L în față” („Sfaturi pentru o educație ortodoxă a copiilor de azi”, Editura Deisis, pp. 105-106).

Așa cum iubirea Domnului Hristos este nemăsurată, tot așa nenumărate pot fi și argumentele pentru susținerea iubirii dumnezeiești, motiv pentru care mă voi opri aici din „pledoaria” despre iubirea lui Dumnezeu, amintindu-vă că este necesar să credem în iubirea de oameni a Sa atunci când ne rugăm, pentru ca Domnul Hristos să ne asculte dorințele, să ne ferească de primejdii, de accidente sau de boli, iar astfel, cu inimă curată, să putem spune și noi: „Acoperit-au cerurile bunătatea Ta, Hristoase, și de lauda Ta este plin pământul. Acoperă-ne și pe noi cu acoperământul aripilor Tale. Depărtează de la noi pe tot vrăjmașul și potrivnicul; împacă viața noastră, Doamne, miluiește-ne pe noi și lumea Ta și mântuiește sufletele noastre, ca un bun și de oameni iubitor”. Amin.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Sfântul Ierarh Modest, prietenul prietenilor mei

Mulți dintre oamenii care mă cunosc, mai ales dintre cei care mă știu din copilărie, ar putea spune despre mine că sunt o foarte mare iubitoare de animale. Într-adevăr, când eram mică, îmi aduc aminte că mi-am spus la un moment dat că aș vrea să devin medic veterinar (probabil că așa spun toți copiii cărora le plac animalele), dar am realizat curând că nu am suficient curaj pentru această binecuvântată meserie. Totuși, o parte din dragostea pentru aceste ființe a rămas în inima mea; mi-am iubit întotdeauna foarte mult pisicile și am suferit enorm după cele pe care le-am pierdut!

Am aflat de Sfântul Ierarh Modest în urmă cu 3 ani, la sfârșitul lunii ianuarie, când mă pregăteam să merg la veterinar cu Perluța, pisica mea. O atacaseră niște câini cu o lună înainte, câteva zile nu a putut aproape deloc să se miște sau să mănânce, s-a refăcut foarte bine în trei-patru săptămâni, stând doar în casă, dar i s-a infectat coada și am aflat că pentru a nu ajunge infecția mai departe, aceasta trebuia tăiată. Mă bucurasem atât de tare că își revenise, dar de-acum îmi era teamă de operație și de tot ce implica aceasta, așa că, nici nu mai țin minte cum, am găsit pe internet că există un Ocrotitor al animalelor și, rugându-mă lui, operația a decurs foarte bine. În plus, Perluța a fost foarte liniștită în toată această perioadă, de parcă înțelegea că totul se întâmplă spre sănătatea ei, îmi mulțumea pentru ajutor prin tors și fiind foarte afectuoasă. Sunt sigură că Sfântul Modest a fost alături de noi!

În prima săptămână a acestui an, m-am hotărât să merg la veterinar cu pisicuța mea, Bellissima, deoarece am observat că de vreo lună și jumătate i se umflase foarte tare burtica și avea și o tuse neobișnuită. Pe Perluța o transportasem în ghiozdan,

la pieptul meu, dar pentru Bellissima am împrumutat de la vecina noastră o cușcă specială pentru pisici, în care, spre bucuria mea, a intrat singură și părea încântată. Dar, în momentul în care am ridicat cușca, a început să se agite, așa că am luat repede din cameră iconița cu Sfântul Modest și am pus-o înăuntru, cu speranța că ne va ajuta ca totul să decurgă bine. La început a fost speriată, a mieunat pe drum, dar în timpul consultației, când i s-a ras blănița de pe burtă și i s-a făcut ecografia, a fost foarte cuminte! Ba chiar a început să și toarcă, pentru câteva clipe! Diagnosticul nu a fost unul pozitiv, dar a primit un mic tratament și mi s-a spus să revenim pentru o nouă consultație. După ce am ajuns acasă, răsturnând cușca pe toate părțile, nu am mai găsit iconița. Inițial m-am mâhnit puțin, pentru că țineam mult la ea, dar apoi m-am gândit că Sfântul Modest nu doar că a fost alături de noi în acele momente importante, dar a dorit să rămână chipul său în cabinetul doctorului veterinar pentru a fi alături și de alte animăluțe și de stăpânii lor aflați în suferință!

Animalele sunt printre cele mai importante daruri pe care le-am primit, fiind binecuvântate de Creatorul tuturor. Chiar în Sfânta Scriptură întâlnim adeseori prezența minunată a necuvântătoarelor, de la cele din Arca lui Noe, până la cele care L-au întâmpinat pe Pruncul Iisus Hristos în iesle sau cele două turturele oferite ca jertfă de către familia Mântuitorului la 40 de zile de la nașterea Sa. Avem foarte multe de învățat de la ele, dacă avem răbdarea de a le urmări și analiza acțiunile, comportamentul, reacțiile. Am găsit un cuvânt al Sfântului Ioan Scărarul care spune că „Nimic nu este fără ordine și scop în împărăția animalelor, fiecare poartă înțelepciunea Ziditorului și Îl mărturisește. Dumnezeu a dăruit omului și animalelor multe însușiri firești, cum ar fi mila, iubirea, sensibilitatea, căci până și dobitoacele necuvântătoare se tânguiesc când pierd pe vreunul de-al lor”. Cred că foarte multe avem de luat aminte mai ales din scena biblică în care câinii lingeau bubele săracului Lazăr!

Sfântul Paisie Aghioritul ne-a îndemnat: „Să vă purtați frumos cu animalele, fiindcă ele nu au un alt Rai!”. Dacă ultima dată i-am mulțumit mamei mele pentru darul vieții, acum aș vrea, cu speranța de a nu vă supăra cu mulțimea numelor pe care le voi aminti, să fiu recunoscătoare lui Dumnezeu pentru toate animăluțele care mi-au arătat dragostea lor, fiindu-mi alături ca adevărații prieteni și cărora nu știu dacă am reușit să le dăruiesc în această viață Raiul la care se referea Sf. Paisie: Mulțumesc Dane, motănelul meu dintâi, pentru că mi-ai predat primele lecții în materia dragostei adevărate! Mulțumesc, Codiță, cățelul meu, pentru momentul când, după ce ai zăcut zile în șir cu picioarele înghețate, am trăit una dintre primele minuni ale lui Dumnezeu în viața mea, văzându-te deodată zburdând ca înainte! Mulțumesc, Țipi, pentru că ai fost singurul care atunci când te chemam veneai imediat și stăteai în brațe oricât aveam nevoie, fără a te grăbi să fugi în treburile tale motănești! Mulțumesc,

Perluța, eroina mea, pentru că ai vrut să-ți trăiești toate cele 9 vieți luptând când părea imposibil și pentru că nu te-ai lăsat până nu mi-ai dăruit 8 generații de pui de care să mă bucur!

Mulțumesc și Cuțulinei pentru că m-a învățat loialitatea, lui Bubby, cățelul care m-ar fi urmat și până la Galați, lui Berlioz, care de dragul meu a acceptat viața la apartament, înțelegând că un motănel este exact prietenul de care am nevoie printre atâția străini, lui Vicky pentru că m-a învățat ce înseamnă dragostea de mamă, Negruței pentru că mi-a demonstrat cât de inteligente sunt pisicile și tuturor puilor pentru cultivarea sentimentului de a fi responsabil!

În cele din urmă, îi mulțumesc și Bellissimei, cea mai cuminte dintre toate pisicile, care, după aproape 6 ani, încă mă mai rabdă și sper ca, prin rugăciunile Sfântului Modest - prietenul prietenilor mei, bunul Dumnezeu să se milostivească și să-mi mai dăruiască timp alături de ea, pentru că știu că mai are multe să mă învețe!

Nu doar Sfântul Ierarh Modest, ci și alți sfinți s-au remarcat printr-o relație deosebită cu necuvântătoarele și le putem cere ajutorul oricând, iar ei sigur se vor milostivi de noi. Printre cele mai cunoscute întâmplări sunt cele în care Sfântul Serafim de Sarov a îmblânzit un urs, Sfânta Melangell apăra iepurii, Sfântul Porfirie înțelegea graiul păsărilor, Sfântul Paisie Aghioritul, de asemenea, comunica cu animalele și inclusiv șerpii îl ascultau, fiarele din pustie își aplecau urechile la cuvintele Sfântului Mamant și i se supuneau, leul Iordan dădea ascultare tuturor poruncilor date de către Sfântul Gherasim până la moartea sa, apoi a adormit pe mormântul stăpânului său etc.

Fie că au patru picioare, coadă, cioc sau aripi, vă îndemn ca în rugăciunile voastre să vă amintiți să pomeniți și pe acești prieteni ai noștri! Slavă lui Dumnezeu că-i avem și că ne putem bucura de ei!

Ioana Sanciu, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana Sanciu

„Și când vă ia teama pentru cățelușii or pisicuțele voastre, pentru peștișorii din acvarii ori iepurașii ce-i țineți în cameră, să nu vă simțiți singuri! Nu uitați că și pentru ei Athosul e Munte de lumină și părinții care se roagă acolo sunt cu grijă și pentru ei. Uneori prietenii din cartea aceasta le șoptesc: «Părinte Efrem, te rog, pe pisicul lui Ionel sau Georgică îl încearcă o tristețe»... Și, zic eu, dar cred că nu greșesc, Părintele se roagă pentru pacea de sus și pentru mântuirea sufletelor noastre, dar și pentru pacea a toată lumea. O lume în care intră și grija voastră pentru pisicuță ori cățeluș ori peștișor...” - Părintele Constantin Necula, în prefața cărții „Fratele Mățulică din Athos și prietenii lui din Schitul românesc Lacu”, scrisă de părintele Daniel Puia-Dumitrescu

Fiecare dăruiește ce are în suflet!

S dragi cititori, iată că a rânduit bunul Dumnezeu și în a doua lună a anului și totodată ultima din anotimpul iernii, cea a lui făurar, să vă împărtășesc, prin intermediul acestor rânduri, despre cel mai nobil gest pe care îl putem înfăptui pentru aproapele nostru, și anume puterea de a dărui sau, dacă vreți, de a fi milostivi.

Din punctul meu de vedere, dărnicia este o virtute a omului îndumnezeit, a celui care este dispus în mod voit și nesilit de nimeni, să sacrifice din resursele sale financiare sau sufletești pentru întrajutorarea unui semen aflat într-o nevoie acută de mângâiere și sprijin, prin care acea persoană să simtă că îi pasă cuiva de ea și empatizează cu suferința sa, de oricare natură ar fi aceasta.

Deseori, în multele mele plimbări prin oraș, văd oameni necăjiți, suferinzi, care poate nu vor să o spună, însă privirea lor împovărată de grijile și necazurile vieții, parcă te îndeamnă să mergi să-i cercetezi, cu speranța că poate existența lor va căpăta o turnură fericită și că cineva le va dărui și lor o speranță cât de mică la o viață mai bună.

Un prieten foarte bun, cu care eram într-o discuție, mi-a spus un lucru care pe mine m-a făcut să cuget adânc la acest subiect, iar cuvintele lui au fost exact acestea: „Gabriel, fiecare oferă ce are în suflet”, așadar, pornind de la această idee, îmi vine invariabil în minte o pildă despre puterea de a dărui:

„Într-o zi, un om bogat i-a dăruit unui sărac un coș plin cu gunoi ca să-și bată joc de el. Omul zâmbea și plecă, ținând în mână coșulețul primit. Ajuns acasă, a început să-l curețe, să-l spele și l-a umplut cu cele mai frumoase flori.

S-a întors la omul bogat și i-a înmânat acestuia coșulețul. Omul, surprins, întrebă: De ce mi-ai dat atâtea flori frumoase, când eu ți-am dat gunoi?

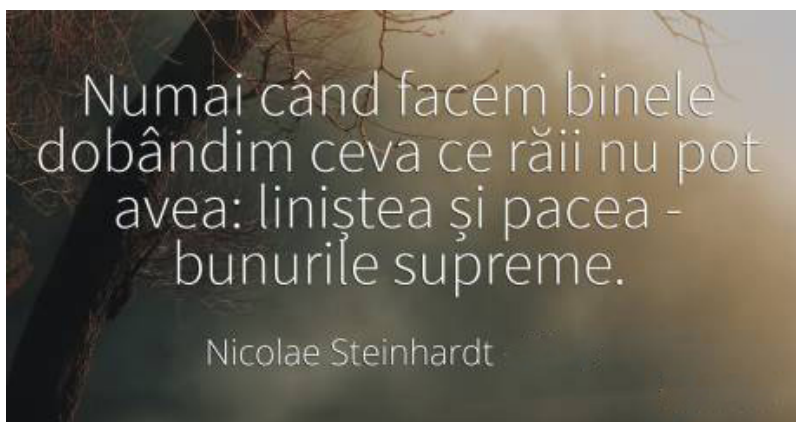
Cel sărac răspunse: Fiecare dăruiește ce are în inimă!”

Prin urmare, luând aminte la această frumoasă și plină de adâncime povestioară, deducem că darurile nu pot fi doar materiale, ci și spirituale și că ce oferim, aceea vom primi în schimb, dacă oferim o vorbă bună, un zâmbet, o îmbrățișare celui de lângă noi, la rândul nostru și noi vom fi răsplățiți asemenea, dar dacă inima noastră e plină de răutate, de ură, de invidie și de alte lucruri negative, la un moment dat roata se va întoarce și vom semăna ce am cules.

Așa cum spune și Sfântul Ignatie Briancianinov: „A trăi pentru tine însuși înseamnă a te despărți de Dumnezeu”, tot așa să încercăm, din ce Domnul ne-a dăruit, să oferim și noi la rândul nostru celorlalți, pentru că doar așa ne putem apropia mai mult de Dumnezeu, iar când va fi să părăsim „scena vieții”, vom avea asigurarea că toate câte le-am dăruit pe pământ, le vom avea înapoi însutit în Împărăția Cerească!

Pace și gânduri bune!

Gabriel Luca, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Să nu Îl mai transformăm pe Dumnezeu în om de afaceri, în bancher, în medic sau în agent matrimonial

„Un om a găsit pe drum un șarpe aproape înghețat și, din bunătațe și mila lui, l-a băgat în sân, iar șarpele revenindu-și l-a mușcat și l-a omorât.”

Recunoștința este un lucru extrem de prețios. Lipsa acestui sentiment deformează sufletește pe cel ce primește și nu este recunoscător și atât de tare poate deforma, până la răzbunare și ură. E o vorbă tare adevărată care spune așa: dacă nu poți face bine, măcar să nu faci rău!

Dacă cineva ți-a făcut un bine cât de mic și nu-i poți fi recunoscător pentru asta, măcar nu-i face rău. Dacă nu mai poți răbda un om, măcar lasă-l în pace.

Cei mai mulți dintre noi venim la biserică doar să cerem ajutor de la Dumnezeu, însă Îl transformăm în om de afaceri, în bancher, în medic, în agent matrimonial. Îl coborâm în toate nevoile noastre omenești, de zi cu zi, nevoi care nu trec în veșnicie: vreau mâncare, vreau soț, vreau copil, vreau casă, vreau mașină, vreau ploaie, vreau vânt etc.

Așa au făcut și cei zece leproși când au strigat după Hristos să-i tămăduiască, așa facem fiecare dintre noi când ajungem în biserică. Într-un mod primitiv, superficial, Îl facem pe Dumnezeu un bun al nostru.

Nu spun că este o ipostază greșită, însă este una primitivă, este o ipostază în care nu te mai apropii, ca trăire sufletească, de Apostolul Pavel care spune: „Hristos este viața mea!”

Nu vii spre El pentru că este viața ta, ci doar pentru că ai nevoie de El. Este un sentiment tare scandalos, tare greu de purtat, când iubirea este cântărită cu măsura aceasta a profitului, a nevoii. Fundamentul unei relații ar trebui să fie IUBIREA.

Punând astfel problema, relația cu El nu este fundamentată pe iubire, ci pe un soi de moralitate. Aud adeseori raportarea omului la moralitate: trebuie să fii mai bun, mai răbdător, mai ascultător. Nu e rău, doar că este atât de puțin, este doar primul pas și cred că, trăind doar moral, încet-încet vei deveni „omul de plastic”... acel om politicoș, respectuos, moral, dar care, în realitate, nu ar da doi bani pe celălalt, pe sufletul său. Nu poți minți, nu te poți preface la infinit că iubești un om, dacă

nu-l iubești. Mai devreme sau mai târziu el va simți asta și se va depărta de tine.

Așadar, străduința cea mare este să transformăm relațiile formale în relații autentice. Nu datoria, nu lucrurile formale, nu bunul-simț, ci iubirea să fie temelia unei relații. Dacă iubești un om, atunci el pentru tine devine sens, rost. Îl trăiești, Îl asumi, „te pleci în fața Lui” cu recunoștință.

Nouă leproși au venit la biserică, au cerut și primit vindecarea și s-au dus într-ale lor uitând de Binefăcător. Al zecelea s-a întors la Dumnezeu și s-a așezat, cu adâncă recunoștință, în genunchi, în fața Lui, spunând: „Mulțumesc Ție, Doamne! Te voi urma unde vei merge!”.

Deja suntem pe altă treaptă. Nu mai este vorba de simplă moralitate, de un troc, de bun-simț, ci el a pătruns în lumea în care totul este posibil, în lumea în care omul păcătos, strivit de propria lui patimă, de păcatele lui trăiește pe Dumnezeu într-o splendoare extraordinară. Este lumea în care lucrurile nu mai sunt cântărite, lumea în care Maria Magdalena primește Har, în care Maria Egipteanca primește Har (ele fiind cândva prostituate), o lume în care Pavel, cel care alunga creștinii, primește Har, în care Petru, cel care s-a lepădat, primește Har.

Vedeți dumneavoastră, Dumnezeu nu privește la bune-maniere, nu venim la biserică ca la pension de fete și nu venim la biserică pentru a ne pune emblema de bisericos pe frunte. Nu, nu de asta! Biserica nu dă certificate de absolvire a cursurilor de bună-creștere. Știți ce om vine la biserică? Omul care se vede pe sine păcătos. Biserica este locul oamenilor sinceri cu Dumnezeu. Biserica este locul în care te așezi înaintea Lui și, cu sinceritate, în deplinătatea ființei tale, spui: „Doamne, păcatele mele sunt nenumărate, dar Tu ești viața mea!”.

Când trăiești viața ta în Dumnezeu nimic nu te poate dărâma: nici necazurile, nici boala, nici durerea.

Dumnezeu să ne dea putere să înțelegem viața noastră nu doar ca pe o acumulare de bune cuviințe, ci ca pe o viață duhovnicească, ca pe o pogorâre, ca pe o adâncire în cuvântul acesta pe care îl rostește Pavel: HRISTOS, VIAȚA MEA! Să ne „dezbrăcăm”, așadar, de omul vechi care ne transformă în ființe formale, om în care inima se stinge pe zi ce trece, în care sentimentele autentice: durerea, bucuria, fericirea ne sunt cenzurate, ne sunt furate și să începem să trăim atenți, vii!

Autor: Pr. Visarion Alexa

Sursa: www.doxologia.ro

Strofe pentru suflet

Omule, fi milostiv!

Omule, de acum să știi,
Pe pământ cât vei trăi,
Să înveți să dăruiești,
Raiul Sfânt să-l dobândești!

Să nu uiți niciodată
Că Îl ai pe Dumnezeu Tată
Și să dai și tu din plin,
Poate un colăcel și vin.

Milostenie de faci,
Îi alungi chiar și pe draci
Și poate într-o bună zi
Domnul te va răsplăti!

Să ajuți, să miluiești,
Pe oricine întâlnești
Și să ai inimă mare,
În credință să fii tare!

Dacă noi vom dăru, i,
Zile multe vom trăi
Și în rai de ne vom duce
Vom fi de-a pururi ferice!

Autor: Gabriel Luca

Semne

Când harul Tău se cerne
Din cerul nesfârșit,
Iar pacea se așterne
În sufletul smerit,
Prezența Ta divină,
Iisuse, lasă semn:
Pe oaia cea blajină
O ungi cu untdelemn..

Când duhul pocăinței
Coboară în creștin
Cu lacrima căinței,
Durere și suspin,
E semn că Ție-Ți pasă
De omul cel căzut,
E semn că-l chemi spre casă
Pe fiul cel pierdut..

Când zâmbetul apare
Pe chipul necăjit,
Ca razele de soare
Când norii au fugit,
E semn de ridicare
Din moarte și păcat,
E semn de împăcare,
Căci omul e iertat!

Autor: Pr. Sorin Croitoru

Credința pentru copiii de toate vârstele

Povestea împăratului milostiv

A fost odată un împărat tânăr și foarte bun la inimă. Acesta de multe ori obișnuia să se plimbe prin țara sa însoțit doar de o singură slugă. De câte ori întâlnea vreun om sărman, împăratul îi dădea milostenie și-l ajuta cu ce putea.

Odată, mergând pe cale, împăratul a văzut într-un loc pustiu un călugăr mort. Trimițându-și sluga înainte, împăratul și-a scos haina și a acoperit mortul. Apoi și-a continuat drumul, căci avea mult de mers în ziua aceea.

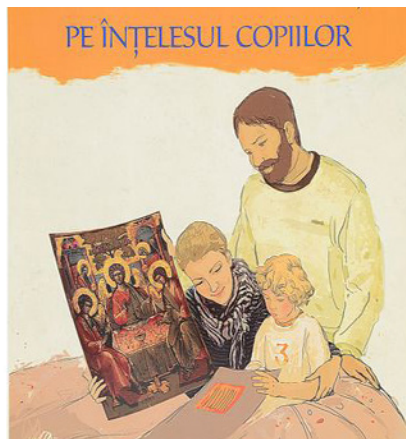
Însă, tot călătorind el așa, s-a întâmplat că a căzut de pe cal și s-a rănit foarte tare la picior. Ajuns acasă, împăratul a chemat cei mai buni doctori la palat, dar în zadar. Piciorul s-a umflat și doctorii au zis că, dacă nu-l vor tăia, acesta va putrezi și împăratul va muri. Așa că au hotărât ca a doua zi de dimineață să-i taie piciorul, pentru a-i salva viața.

În noaptea aceea, împăratul n-a putut dormi. El a rugat o slugă să-i aprindă candela și a rămas singur, privind la icoane și gândindu-se la soarta sa grea. Chiar atunci s-a deschis fereastra și în cameră a intrat un călugăr luminos. „De ce ești așa mâhnit, împărate?” – l-a întrebat călugărul. „Cum să nu fiu mâhnit, dacă mâine trebuie să-mi taie piciorul?” – i-a răspuns el.

Atunci, călugărul s-a atins de piciorul împăratului și acela îndată s-a făcut sănătos. „Ridică-te și mergi!” – i-a zis călugărul. „Nu pot, că este rupt” – a răspuns împăratul. Dar luându-l călugărul de mână, împăratul s-a ridicat și a putut merge ca și mai înainte. „Spune-mi, cine ești?” – a întrebat împăratul nedumerit. „Cum, nu mă recunoști? Oare nu este aceasta haina ta, cu care m-ai acoperit ieri? Dumnezeu a văzut necazul tău și m-a trimis să te vindec, deoarece și tu mi-ai făcut bine.”

A doua zi, împăratul era sănătos, spre mirarea doctorilor. El a povestit tuturor ce s-a întâmplat și toți au lăudat pe Dumnezeu, Care îi ajută pe cei buni la inimă.

Sursa: *Ieromonah Savatie Baștovoii – „Micul Pateric, povestit și ilustrat pentru copii”, Editura Cathisma, București, 2008, pp. 34-37*

Sfântul de pe gunoi

Acest Sfânt a fost neobișnuit încă de la naștere. Însuși numele lui o arată – Coprie, adică cel de pe gunoi. Căci Cuviosul Coprie, pe când era încă sugar, a fost găsit de către călugării din obștea Sfântului Teodosie cel Mare pe o grămadă de gunoi. Mama sa, fiind gonită de barbari, a lăsat copilul pe grămada de gunoi din apropierea mănăstirii.

Copilul Coprie a fost luat în mănăstire de către călugări. Aici, el a fost hrănit cu lapte de către o capră. Capra cred că știa că acest copil va ajunge sfânt, căci, de fiecare dată când copilul plângea, alerga din turma cu care păștea și venea să alăpteze copilul.

Însuși Sfântul Teodosie îl iubea foarte mult pe copil, pentru că era în toate ascultător și harnic. Coprie, încă de când era mititel, îi ajuta pe călugării care împloteau coșuri, ducându-le apă de băut. Crescând, a fost făcut, la rândul lui, călugăr.

Pentru că era smerit și ascultător, Dumnezeu l-a învrednicit pe Coprie de mari daruri, de care el însuși nu știa. Aceasta și pentru marea dragoste pe care o avea Coprie pentru Sfântul Teodosie, căci el credea că pentru rugăciunile sfântului poate face orice.

Așa s-a întâmplat că s-a dus odată în pădure după lemne. Un urs, năvălind asupra măgarușului, i-a sfâșiat piciorul. Atunci, tânărul Coprie l-a apucat pe urs de ureche și i-a zis: „De ce ai făcut asta? Părintele Teodosie mă așteaptă cu lemnele! Acum o să te înham pe tine și o să cari tu lemnele în locul măgarușului, până se va vindeca!”.

Mare le-a fost mirarea tuturor să vadă cum ursul căra lemne în locul măgarului!

Cuviosul Coprie a trăit în obștea Sfântului Teodosie până la adânci bătrâneți, făcând mulțimi de minuni. Unele dintre ele s-au scris, dar și mai multe au fost uitate de vreme, căci de atunci au trecut multe veacuri.

Sursa: Ieromonah Savatie Baștovoi – „Micul Pateric, povestit și ilustrat pentru copii”, Editura Cathisma, București, 2008, pp. 54-56

Sfinții Cuvioși Ioan Casian și Gherman din Dobrogea

Sfinții Ioan Casian și Gherman s-au născut din părinți străromâni, în părțile Casimcei din nordul Dobrogei, care pe atunci se numea Sciția Mică, în preajma anului 360.

Părinții și strămoșii lor erau creștini de multe generații și de aceea Sfinții au primit de mici o educație creștină. Ei au rămas legați sufletește pentru toată viața.

Tot împreună au făcut și studii mai înalte căci, având deosebită istețime a minții și multă osârdie spre înțelepciune și spre dumnezeieștile cărți, au citit, mai întâi, toată filosofia greacă și au cunoscut desăvârșit, pe cât se poate, și tainele dumnezeieștii credințe.

Totodată, și-au înfrumusețat viața cu fecioria, curăția, bunul obicei și toată fapta bună, agonisindu-și astfel o minunată filosofie a vieții.

Din dragoste pentru Hristos, Căruia au vrut să-și dăruiască toată ființa lor, s-au hotărât să îmbrățișeze viața monahală, intrând într-o mănăstire din Dobrogea la o vârstă tânără. Acolo și-au făcut ucenicia, primind învățăturile care stau la temelia sporirii duhovnicești. Dar, auzind ei de viața înaltă a pustnicilor care trăiau în Răsărit, au avut o mare dorință să-i vadă și, primind binecuvântare, cei doi au mers mai întâi într-o mănăstire din Betleem, în Palestina, de unde au pornit, în anul 385, în căutarea de modele vii de sfințenie.

Astfel, au vizitat patria sihaștrilor, Egiptul. Acolo au intrat îndată într-o mănăstire din pustia Schitului și s-au dat pe sine la ascultare și la toată monahiceasca osteneală, îndeletnicindu-se cu viața cea aspră a nevoițelor și a postirilor. Și, ajungând la dreapta socoteală, s-au depărtat la loc pustiu, deprinzându-se întru biruirea ispitelor.

Voind apoi să primească și mai mult folos de la Sfinții Părinți ai pustiei, au străbătut, în două rânduri, locurile și oamenii cei mai de seamă din pustietățile Egiptului: Schitul, Tebaida, Nitria și altele. Călătoriile lor au ținut până aproape de șapte ani fiecare. Au putut întreba și aduna astfel cuvinte, mărturisiri, descoperiri fără pereche, din viața celor mai mari oameni înduhovniciți din vremea aceea.

Pe la anul 400, au mers amândoi la Constantinopol, unde au ascultat cuvintele

Sfântului Ioan Gură de Aur și unde însuși marele arhiepiscop a hirotonit pe Sfântul Gherman ca preot, iar pe Sfântul Ioan Casian ca diacon, rânduindu-l pe acesta păzitor al sfintelor vase și bunuri ale Bisericii.

În anul 403, Sfântul Gherman a participat la Sinodul de la Stejar ca apărător al Sfântului Ioan Gură de Aur, iar în anul 405, împreună cu Sfântul Ioan Casian, au dus la Roma, papei Inochentie, o scrisoare a clerului și poporului dreptcredincios din Constantinopol, tot în apărarea Sfântului Ioan Gură de Aur, care în anul 404 fusese surghiunit, a doua oară, murind la Comane în anul 407.

Sfântul Ioan Casian a scris mult despre Cuviosul Gherman, în cartea sa, „Convorbiri cu Părinții din Pustie”, numindu-l „Sfântul Părinte Gherman”. Tot Sfântul Ioan Casian ne-a păstrat, în scrierile sale, cuvinte duhovnicești ale Sfântului Gherman, care, de atunci și până azi, hrănesc sufletele căutătorilor de Dumnezeu și de desăvârșire creștină.

Chip de mare dascăl în tainele și căile desăvârșirii ortodoxe, model de viață curată și de nevoitor în post și rugăciune neîncetată, Sfântul Gherman a trecut în Împărăția dreptilor la Roma, între anii 405-415, fiind mult plâns de împreună-nevoitorul său de o viață, Sfântul Ioan Casian.

Pe la anul 415, Sfântul Ioan Casian, care primise deja harul preoției, s-a statornicit la Marsilia, unde a întemeiat două mănăstiri, una pentru călugări și alta pentru călugărițe. Tot aici, la cererea unor episcopi din Galia, Sfântul Casian a scris două cărți.

Cea dintâi carte a lui, „Așezămintele vieții de obște a călugărilor”, privește mai mult viața cea dinafară a monahilor și curățirea lor de patimi, iar a doua carte, „Convorbiri cu părinții pustiei”, privește mai ales viața lăuntrică a monahilor: cugetarea neîncetată la Dumnezeu și lupta pentru nepătimire și îndumnezeire, scopul vieții creștine.

De asemenea, la cererea Sfântului Leon cel Mare, Cuviosul Ioan Casian a scris în apărarea învățaturii ortodoxe despre cele două firi ale Mântuitorului, unite într-un ipostas și despre cinstirea Maicii Domnului ca Născătoare de Dumnezeu, combătând rătăcirea lui Nestorie și pregătind în felul acesta Apusul pentru Sinodul al treilea Ecumenic de la Efes din anul 431.

Astfel, acest înțelept bărbat, aducând monahilor și întregii Biserici mult folos prin scrierile sale, în anul 435 s-a dus la cereștile locașuri, alături de Sfântul Cuvios Gherman.

Sursa: www.basilica.ro

Calendar creștin ortodox - Februarie 2022

- 1 M Înaintepăznuirea Întâmpinării Domnului; Sf. Mc. Trifon, Perpetua și Felicitas
- 2 M (†) **Întâmpinarea Domnului (Stratenia); Sf. Mc. Iordan și Gavriil**
- 3 J Sf. și Dreptul Simeon; Sf. Proorociță Ana
- 4 V Cuv. Isidor Pelusiotul; Sf. Sfințit Mc. Avramie
- 5 S Sf. Mc. Agata și Teodula
- 6 D Sf. Vucol, Ep. Smirnei; Sf. Mc. Iulian, Fausat, Evilasie și Maxim; Cuv. Varsanufie cel Mare

Duminica a XVII-a după Rusalii (a Cananeencii); Ap. II Corinteni VI, 16-18; VII, 1; Ev. Matei XV, 21-28; glas 8, voscr. 11

- 7 L Sf. Partenie, Ep. Lampsacului; Cuv. Luca; Sf. 1003 Mc. din Nicomidia
- 8 M Sf. M. Mc. Teodor Stratilat; Sf. Prooroc Zaharia; Sf. Mc. surori Marta și Maria
- 9 M Sf. Mc. Nichifor; Sf. Sfințiți Mc. Marcel și Pangratie (Odovania Praznicului Întâmpinării Domnului)
- 10 J †) Sf. Sfințit Mc. Haralambie; Sf. Mc. Enata și Valentina
- 11 V Sf. Sfințit Mc. Vlasie, Ep. Sevastiei; Sf. Teodora împărăteasa
- 12 S Sf. Meletie, Arhiep. Antiohiei celei Mari; Sf. Antonie, Patr. Constantinopolului; Sf. Mc. Hristea
- 13 D Cuv. Martinian; Sf. Ap. și Mc. Acvila și soția sa Priscila

Duminica a XXXIII-a după Rusalii (a Vameșului și Fariseului); Ap. II Timotei III, 10-15; Ev. Luca XVIII, 10-14; glas 1, voscr. 1

- 14 L Cuv. Auxențiu, Maron și Avraam; Sf. Filimon, Ep. Gazei
- 15 M Sf. Ap. Onisim; Sf. Mc. Maior; Cuv. Eusebiu
- 16 M Sf. Sfințit Mc. Pamfil; Sf. Mc. Valent, Pavel și Seleuc; Cuv. Flavian
- 17 J Sf. M. Mc. Teodor Tiron; Sf. Mariamna; Sf. Împărați Marcian și Pulheria
- 18 V Sf. Leon, Ep. Romei; Sf. Agapit, Ep. Sinadei
- 19 S Sf. Ap. Arhip, Filimon și soția sa, Apfia; Cuv. Mărt. Evghenie și Macarie
- 20 D Sf. Leon, Ep. Cataniei; Sf. Agaton, Ep. Romei; Cuv. Visarion

Duminica a XXXIV-a după Rusalii (a Întoarcerii Fiului Risipitor); Ap. I Corinteni VI, 12-20; Ev. Luca XV, 11-32; glas 2, voscr. 2

- 21 L Cuv. Timotei; Sf. Eustatie, Ep. Antiohiei
- 22 M Aflarea moaștelor Sf. Mc. din Evghenia; Cuv. Atanasie, Talasie și Limneu (Sămbăta morților - Moșii de iarnă)
- 23 M † Sf. Mc. Policarp, Ep. Smirnei; Cuv. Gorgonia
- 24 J †) Întâia și a doua aflare a Capului Sf. Ioan Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului
- 25 V Sf. Tarasie, Arhiep. Constantinopolului; Sf. Mc. Alexandru și Ipatie
- 26 S Sf. Porfirie, Arhiep. Gazei; Sf. Mc. Fotini; Sf. Teodor
- 27 D Cuv. Mărt. Procopie și Talaleu

Duminica lăsatului sec de carne (a Înfricoșătoarei Judecăți); Ap. I Corinteni VIII, 8-13; IX, 1-2; Ev. Matei XXV, 31-46; glas 3, voscr. 3

- 28 L † Sf. Cuv. Ioan Casian și Gherman, din Dobrogea; Sf. Cuv. Vasile Mărturisitorul

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

	Pag.
Oare Domnul ne iubește?	1
Sfântul Ierarh Modest, prietenul prietenilor mei	4
Fiecare dăruiește ce are în suflet!	6
Să nu Îl mai transformăm pe Dumnezeu în om de afaceri, în bancher, în medic sau în agent matrimonial	9
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfinții Cuvioși Ioan Casian și Gherman din Dobrogea.....	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424